

Η Ράινα προσπαθεί ξανά

Από την Τζέιν Τσόουτ

(Βασισμένο σε αληθινή ιστορία)

Αυτή η ιστορία συνέβη στις Η.Π.Α.

Η Ράινα διάβασε ξανά τις λέξεις στο φυλλάδιο του σχολείου της. Διαγωνισμός εκθέσεων: Κερδίστε ένα δωρεάν ταξίδι στη Νέα Υόρκη!

Ήταν ένας διαγωνισμός για τους μαθητές πολλών σχολείων της περιοχής. Η Ράινα σκέφθηκε τον εαυτό της στη Νέα Υόρκη, με πανύψηλους ουρανοξύστες γύρω της και το Άγαλμα της Ελευθερίας κοντά. Ήθελε να πάει!

«Είναι η τελευταία φορά που δοκιμάζω κάτι καινούργιο» είπε η Ράινα.

«Θα πρέπει να συμμετάσχεις» είπε η Σύντνυ. «Γράφεις καλύτερα στην τάξη μας!»

Τα λόγια της Σύντνυ έκαναν τη Ράινα να νιώσει καλά. Δεν ήξερε πολλά για τη συγγραφή εκθέσεων. Όμως ήθελε να προσπαθήσει.

Μετά το σχολείο, η Ράινα κάθισε στο γραφείο της. Πατ, πατ, πατ. Χτύπησε το μολύβι της στο χαρτί καθώς σκεπτόταν τις ιδέες της. Τελικά, άρχισε να γράφει.

Χρειάστηκε μια ολόκληρη εβδομάδα για να τελειώσει η Ράινα. Αλλά με λίγη βοήθεια από τη μαμά, ένωσε τελικά έτοιμη να παραδώσει την έκθεσή της.

Πέρασαν λίγες εβδομάδες. Η Ράινα ήταν ενθουσιασμένη που θα έβλεπε ποιος κέρδισε. Ίσως σύντομα να πήγαινε στη Νέα Υόρκη!

«Πάνω από εκατό μαθητές συμμετείχαν» ο κ. Ράιτ είπε από το μπροστινό μέρος της τάξης. «Ευχαριστώ όλους εσάς που γράψατε μια έκθεση».

Η καρδιά της Ράινα κτυπούσε δυνατά από ενθουσιασμό.

«Αν και κανένας από τους μαθητές μας δεν κέρδισε τον διαγωνισμό, η Ράινα ήταν

στην πρώτη πεντάδα όλων των συμμετοχών. Συγχαρητήρια, Ράινα» ο κ. Ράιτ είπε.

Η Ράινα χαμογέλασε, ενώ οι συμμαθητές της χειροκροτούσαν. Όμως μέσα της ήταν συνοφρυωμένη. Το να είσαι στην πρώτη πεντάδα δεν ήταν τόσο καλό όσο το να κερδίζεις. Το όνειρό της να δει τη Νέα Υόρκη είχε χαθεί.

Όταν η Ράινα γύρισε σπίτι, έπεσε σε μια καρέκλα στην κουζίνα δίπλα στους γονείς της. «Έχασα στον διαγωνισμό» είπε. «Είναι η τελευταία φορά που δοκιμάζω κάτι καινούργιο. Θα κάνω μόνο αυτό στο οποίο ξέρω ότι είμαι καλή». Κάλυψε το κεφάλι της με τα χέρια της.

«Λυπάμαι που δεν κέρδισες. Η μαμά και εγώ είμαστε πολύ υπερήφανοι για σένα που προσπαθείς» είπε ο μπαμπάς.

Κάθισε δίπλα στη Ράινα. «Θυμάσαι όταν ήμουν άνεργος πριν από μερικά χρόνια;»

Η Ράινα έγνεψε καταφατικά.

«Έκανα αίτηση για πολλές δουλειές και δεν προσλήφθηκα σε καμία» είπε ο μπαμπάς. «Αισθανόμουν αρκετά αποθαρρυσμένος».

Η Ράινα σήκωσε το κεφάλι της. «Αλήθεια;»

Ο μπαμπάς έγνεψε καταφατικά. «Όμως δεν εγκατέλειψα τις προσπάθειες. Ύστερα από πολύ καιρό, βρήκα μια δουλειά που ήταν τέλεια. Αλλά αυτό δεν θα συνέβαινε, αν είχα σταματήσει να προσπαθώ».

Η μαμά έβαλε στην πλάτη της Ράινα το χέρι της για να την παρηγορήσει. «Ξέρεις πόσες ιστορίες στέλνω σε διαφορετικά περιοδικά;» ρώτησε. «Και πόσες απορρίπτονται; Όμως δεν μπορώ να εγκαταλείψω, αν θέλω να δω να εκδίδεται το έργο μου. Η συγγραφή είναι σημαντική για μένα κι έτσι συνεχίζω να προσπαθώ».

Η Ράινα πάντοτε νόμιζε ότι οι γονείς της ήταν καλοί σε όλα όσα έκαναν. Δεν ήξερε ποτέ ότι και αυτοί είχαν απορριφθεί.

Ήταν ακόμη λυπημένη, αλλά φαινόταν ανόητο να μην δοκιμάσει ποτέ ξανά κάτι καινούργιο. Δεν ήταν αυτό που ήθελε ο Επουράνιος Πατέρας για εκείνη. Η Ράινα αποφάσισε ότι δεν θα τα παρατούσε. Μπορούσε να δοκιμάσει περισσότερα πράγματα, ακόμη και πράγματα που δεν τα κατάφερνε αμέσως.

«Νομίζω ότι θα συμμετάσχω ξανά στον διαγωνισμό του χρόνου» είπε η Ράινα. Δεν έπρεπε να είναι το τέλος των ονείρων της το γεγονός ότι έχασε στον διαγωνισμό.

Η Ράινα πήγε στο γραφείο της και πήρε το μολύβι της. Το γράψιμο ήταν αρκετά διασκεδαστικό. Πατ, πατ, πατ. Επομένως, τι νέο θα μπορούσε να γράψει στη συνέχεια; ●

«Ο Κύριος αγαπά την προσπάθεια, επειδή η προσπάθεια φέρνει ανταμοιβές που δεν μπορούν να έλθουν χωρίς αυτήν».

Ράσσελ Μ. Νέλσον, παρετέθη στη Τζού Ν. Τζόουνς, «Μία ιδιαιτέρως ευγενής κλήση», Λιαχόνα, Μάιος 2020, 16.